

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 19. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975278415168/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

med den søde Duff af Heliotrop. Urets Minutlyd vuggede imod ham, som på Havets Evighedsgænge.

Og han, som havde forfejlet sit Mål, syntes, han havde nået det.

Forniddagssolen skinnede ind gennem den østre Rude og tegnede dens små Felter på Klapbordet og over det sandstrøede Gulv.

Ilden spillede som røde Tunger henne i Lerovnen og tindrede i Bornholmerurets blåske Pendul, der næste Nu svingede ind i Solen.

Erik Lange sad ved den Syges Seng og så på ham. Gamle Bek lå stille, med Hænderne foldet over Tæppet, og smilte til Lægen.

„Ja, Hr. Bek, jeg kan jo ikke sige Dem andet, når De endelig vil have det at vide, end at det er lidt småt med Kræfterne. Kun én Lunge, og så i den Alder —“

„Tak, Hr. Doktor, Tak!“ den Gamle nikkede og løste de foldede Hænder; han så lidt ud af den solbeskinnede Rude, ud hvor Ørkenens grå Høje og sorte Stensletter strakte sig bort i Seldisen, „— men hvor længe mener Hr. Doktoren, jeg kan leve endnu?“

Erik Lange så prøvende ind i det magre Ansigt med de høje Kindben og den krumme Næse . . . De smalle Læber rødmede i et Smil. Håret lå som en let Sne-drive over Puden.

„Hm ja — De føler Dem selv så forvissat om, at De ikke lever Foråret over — og det er jo også en vanskelig Tid her på Øen for Gamle og Syge.“

De rynkede, gullige Fingre klemte let sammen. Så nikkede Bek.

„Men —“ skyndte Lange sig, „her hvor det egentlig kun er Alderdom —“

„Nej, nej,“ Bek smilte, „tro ikke det, Doktor Lange, at jeg er bange for at dø. Det er man da ikke i min Alder, skønt — der har jo nok været Tider, da jeg vilde det hellere end nu. Nej men — nå — —“

„Hvad, Hr. Bek?“ Lange så på ham.

„Nej, nej, det er intet!“ Bek rystede på Hovedet. „Ja